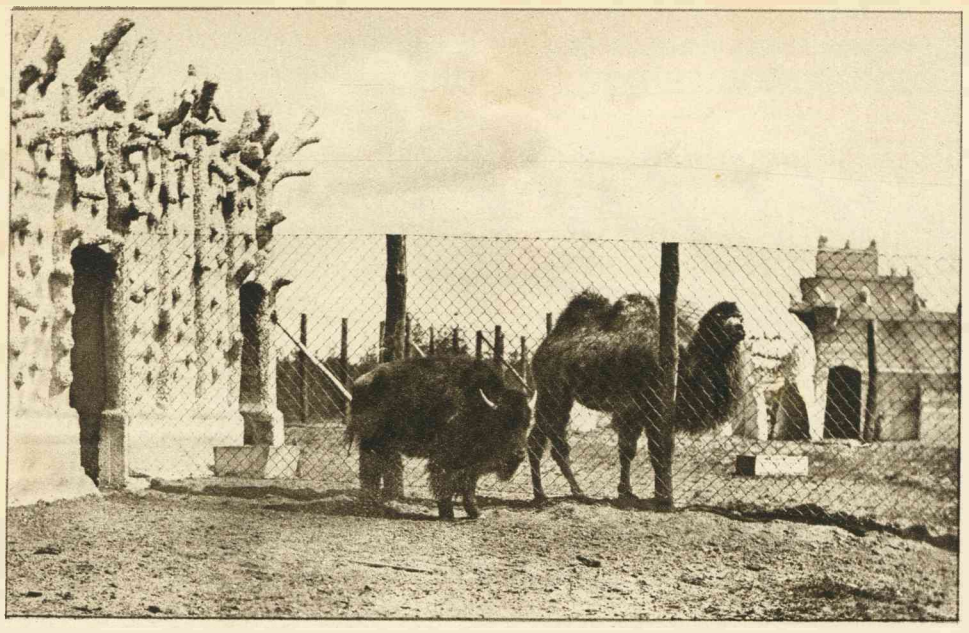
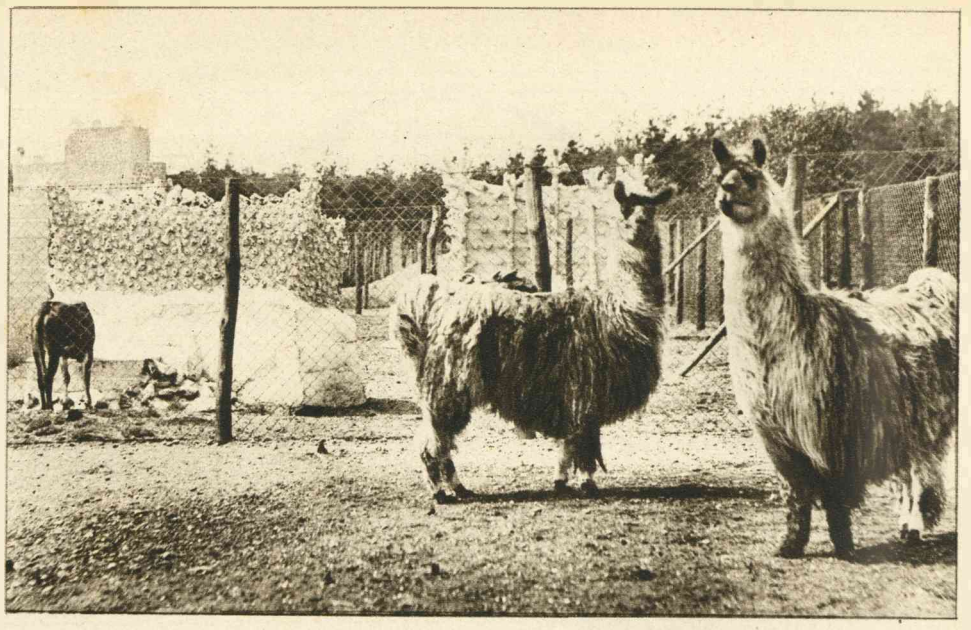

De Bison en de Kameel.

De Lama's.

EEN AFGELEGEN : DIERGAARDE :

Het gebeurde op een mooien najaarsochtend. Ik maakte op de fiets een tochtje door den Gelderschen achterhoek, en was op een heuvelweg geraakt, niet ver van de grenswacht, met wie ik net een poosje had staan redeneeren, toen ik plotseling niet precies meer wist waar ik heen moest. Hier was een weg, en daar was een weg, en ginds was er weer een, en in verdwalen had ik maar heel weinig liefhebberij. Ik peddelde zoo op mijn elf en dertigste nog wat voort, vastbesloten aan den eersten den besten evennaaste, dien ik ontmoeten zou, den weg te vragen, toen ik niet ver van mij een wijzer op een paal ontwaarde. Gretig trapte ik erheen en las „Zum Thierpark", en „naar Burgers' Dierenpark." Ik keek ervan op; een dierenpark! Hier op deze afgelegen plek . . . Daar moest ik natuurlijk het mijne van hebben, en voort ging het in de aangewezen richting. Al heel gauw kwam ik aan een villa. „Buitenlust" stond op het hek. Het was een doodgewone villa, niet groot, niet klein, kalm landelijk van aanzien, en vreedzaam, nee maar . . . Bosschages, paadjes, en dan een woonhuis. Nu ja, voor de deur een paar leeuwen, maar die deden niks, lagen bewegingloos, want ze waren oprecht gesproken van steen.

De leeuwin Otti.

Dus ik liep er gewoon vlak langs, en schreed onvervaard op de deur toe. Ik belde. Een vriendelijke jongedame deed open, vroeg wat ik wenschte. En ik: . . . of ik voor het dierenpark hier terecht was. Ja, dat was ik. Of ik het bezichtigen kon. Ja, dat kon ik. Kalm en huiselijk op zijn pantoffels, was een heer naderbij komen kuieren. Wij maakten kennis. Hij bleek de directeur van de inrichting, en eenige seconden later geleidde hij me reeds langs de bezienswaardigheden van zijn instituut. En ik wil u wel eerlijk bekennen, dat ik zóó iets lang niet verwacht had, daar in dat afgelegen oord. Het was een formeele diergaarde, niets meer maar vooral ook niets minder. Bedenk daarbij, dat de dieren niet zooals in de zoölogische tuinen van Amsterdam, Rotterdam, den Haag en elders in hokken zitten met getraliede openingen 's zomers naar de buitenlucht en 's winters naar de binnenlucht gekeerd, maar vrij en vrank op de weiden in de openlucht rondwandelen, nu ja met een ijzeren rasterwerk omgeven, maar dat is dan ook alles. Je kunt ze beter waarnemen, in hun natuurlijke standen, houdingen, gebaren en particuliere liefhebberijen, niet gehandicapt als ze hier zijn door de benauwende wanden, tralies, schaduwen en verdere voor hen walgelijke eigenschappen van het hok-systeem. Ge moest dien bok, (die eigenlijk slechts voor den leek een bok, maar voor den kenner een Tedal-schaap is,) eens zien dansen en ravotten in zijn eentje. Met horens als reusachtige kurketrekkers op zijn kop, met zijn lange schilderssik en zijn beige pelsjas ijlt hij daar over zijn weitje maar jolig heen en weer, en maakt de wonderlijke capriolen, die door de menschen bokkesprongen genoemd worden, (niet te verwarren met de „hazesprongen", die veel kleiner zijn); hij werpt zich jolig heen en weer met lijf en kop en pooten in de meest onvoorziene en bliksemsnelle wendingen, en staat nu en dan even stil om U aan te kijken met zijn malle modellen van pupillen, of hij zeggen wil: „O zoo, nou jij", en dan ineens rent hij weer weg met de vaart van een voortgekeilden steen. Je kunt je met dit ééne fraaie en pleizierige dier alleen wel een ochtend bezighouden, maar er is meer te zien, en je gaat verder, en als je dan omkijkt even later, tien tegen een, dat je hem boven op zijn hoogen cementen uitkijktoren ziet staan, om je na te koekeloeren. Op onze foto kan u hem daar zien in al zijn heerlijkheid.

Maar laat ons niet te lang bij dit vermakelijke beest blijven stilstaan. (Hij deed het bij ons trouwens ook niet) en eens verderop tippelen.

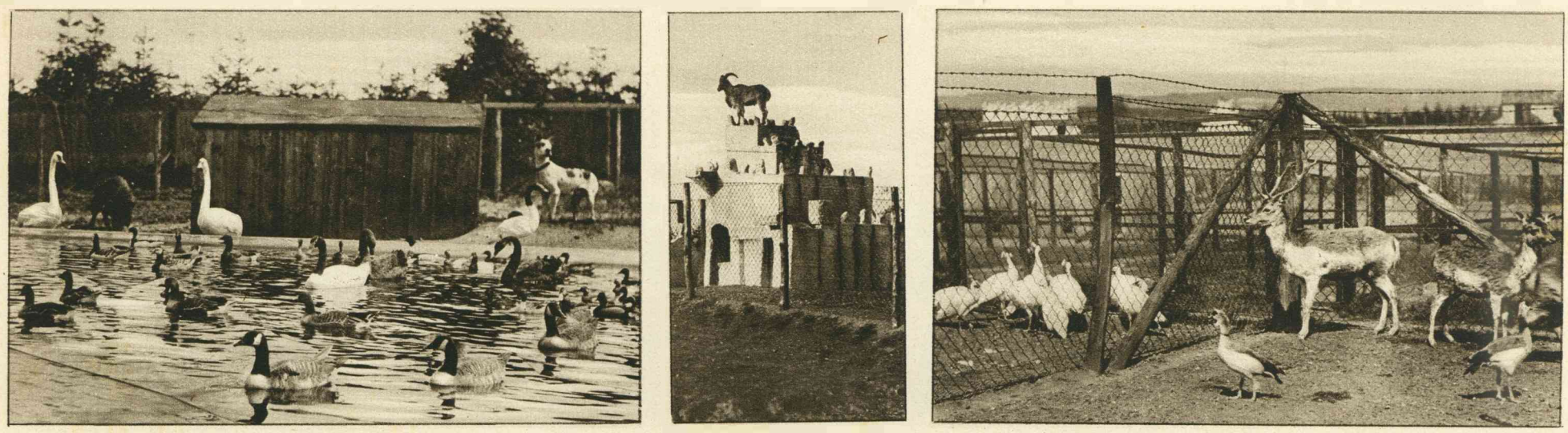
Om te beginnen dan de zwanen- en eendenvijvers vol van die schaterende, schetterende en schitterende zwemmers; een verzameling als ik nog niet zag gedurende mijn toch ervaringenrijke leven; er zijn ongelooflijk prachtige uitheemsche soorten bij, van een kleurschakeering als bonte mozaïeken. Op onze kiek ziet ge er een partijtje van bijeen. Ja, de kleur ontbreekt natuurlijk, maar de bedrijvigheid en drukte van dit geval doen u aan de Kalverstraat denken, en ter opluistering ziet ge rechts op de foto een der vijf fameuze Duitsche doggen, die de heer Burgers bezit en welke voor een leeuw niet uit den weg gaan; links tusschen twee zwanen, die er wel expres voor lijken te zijn gaan staan, bespeurt men, als een pendule tusschen twee kandelabers, zoowaar een wild zwijn, dat geen kwaad doet, want er is een, nauwelijks zichtbaar, maar voor hem heel goed merkbaar, rastergaas omheen.

De mannetjesputters Nero en Prins.

De verzameling fazanten is buitengewoon rijk aan verscheidenheid, en van de pauwen zijn alle vijf bekende soorten voorhanden, de witte, de bonte, de blauwe, de blauwvleugelige en de Javaansche. Flamingo's wandelen statig rond, velerlei hoenders ventileeren daarnaast hun mooie kleuren en teekeningen, en te midden van dat zachtzinnig gevogelte zitten de loerende, feloogige buizerds, arenden gelijk, maar doen ook al weer geen kwaad vanwege het gaas, dat ze tegenhoudt.

We wandelen voort. De natuur is hier verrukkelijk: daar kan naar onzen smaak, geen stads-dierentuin ter wereld tegen aan. Door sparrenbosschen en vriendelijke

Links: Zwanen, Eenden en Ganzen. Midden: Het Tedalschaap op den uitkijktoren. Rechts: Damherten, witte Pauwen, Egyptische Nijlganzen.